

i denne Forbindelse udtrykkelig opmærksom paa, at Lovforslaget i dette Tilfælde indeholder en betydelig Forhøjelse paa et enkelt Punkt, nemlig naar Talen er om Overdragelse af Ejendomme, som have været udlagte til en ufyldstgjort Pant-haver. Nu ved jeg vel, at en ufyldstgjort Pant-haver som saadan faar en Lettelse, saafremt han selv tager Skøde paa Ejendommen, men naar der bliver Tale om at overdrage den til Trediemand, falder denne Lettelse bort, og medens det Beløb, der er budt paa Auktionen, hidtil har været lagt til Grund for Beregningen, vil denne fremtidig blive foretagen paa Grundlag af Ejendomskyldvurdering. Det er en betydelig Forhøjelse, der her finder Sted, men uretfærdig kan man ganske vist ikke sige, den er, thi Forholdet har ofte været det, at ved Tvangsauktion over en fast Ejendom er der sket Udlæg til en Førsteprioritetshaver, og denne har saa ved Auktionen f. Eks. kun budt 100 Kr. eller lign. for en Ejendom, hvis Værdi i øvrigt er 100,000 Kr., og saa har denne Ejendom kunnet overdrages videre fra Mand til Mand, blot mod Erlæggelse af et Gebyr, der er beregnet efter det lave Bud, der er givet, medens det efter Lovforslaget vil blive beregnet efter Ejendomsskyldvurderingen. I øvrigt har Flertallet i Udvalget ment, at naar man nu har paalagt faste Ejendomme denne Merbeskatning, medens man fra disses Side tværtimod havde ventet Lettelser, burde man yde dem saadanne paa andre Omraader, hvor det kunde gøres. Man har da under Nr. 29 stillet Forslag om Forkøbsret, idet det ofte er af stor Betydning, naar der er Tale om Forpagtning- eller Lejeforhold, at der gives Forpagter eller Lejer Adgang til Forkøbsret paa Ejendommen. Man har desuden foreslaaet Lettelser for Hypotekforeninger, og man har stillet Ændringsforslag Nr. 2 til § 10, hvorved man ved Prioriteringsforhold vil lette Overgangen fra den ene Serie til den anden.

Vi have samtidig foreslaaet indsat en Revisionsbestemmelse, og den tillægger Udvalget nogen Betydning, idet vi hævde, at naar der her paalægges ikke blot fast Ejendom, men ogsaa Omsætningen i Almindelighed, en Mængde nye Afgifter, vil ved at der paabydes en Revision af Loven, selve Forhøjelsen af Afgifterne ikke virke saa værdiforringende, idet den da i den almindelige Opfattelse vil faa en mere midlertidig Karakter, saaledes at der ikke fremtidig f. Eks. ved Overdragelsen af

fast Ejendom vil blive Tale om denne stadige Forhøjelse af 1 pro mille; det vil blive betragtet som noget, der kun vil ske f. Eks. een Gang.

Ved Siden af de øvrige Forandringer have vi genoptaget Ansøgningsstemplet; dette falder i 2 Afdelinger, nemlig Stemplet for Ansøgning om Rentebevilling og det almindelige Ansøgningsstempel. Dette sidste finde vi bør bibeholdes og sættes til 1 Kr., idet vi have optaget den Bestemmelse, at naar Folk møde med Attest for, at de ere trængende, kunne de faa Lov til at søge gratis, men ellers finde vi det rigtigst, at naar Folk sætte Administrationen i Bevægelse for at opnaa en eller anden Begunstigelse, bør de betale en mindre Afgift derfor, allerede af den Grund, at de da ville betænke sig lidt mere, inden de sætte Administrationen i Bevægelse. Den tidligere Praksis har været den, at naar en Ansøgning, som ikke var forsynet med Stempel, indkom, blev den henlagt og ikke ekspederet. Vi mene nu, det vil være rettest, at Lovgivningsmagten fastslaar, at disse Ansøgninger skulle stemples, og saa bør det ogsaa være saaledes, at naar en ustemplet Ansøgning er indsendt, skal vedkommende berigtige Stemplet, og hvis han ikke gør det, forelægges der ham fra Administrationen — ligesom det nu sker ved Dom, naar et Dokument, f. Eks. et Indlæg, ikke er stemplet — en Frist, inden hvilken han skal berigtige Stemplet.

Med Hensyn til Rentebevillingerne kom det allerede ved første Behandling frem her i Tinget, at det var rigtigere i Stedet for det Omsvøb, der nu forelaa med at søge Tilladelse til at svare en højere Rente, at paalægge, at Obligationerne skulle stemples med et højere Stempel. Imidlertid kræver dette en Forandring i Aagerlovgivningen, og Loven af 1855 fastsatte jo i sin Tid en bestemt Afgift for Tilladelsen til at svare en højere Rente end 4 pCt. Den blev nedsat noget i 1871, og endelig er den senere ved Finansloven fuldstændig fjernet; men man har bevaret Ansøgningen om Rentebevillingen. Nu formener man, at det vilde være rigtigst, at Lovgivningsmagten gik dertil, at man ophævede de gamle Bestemmelser fra 1855, ophævede Ansøgningsstemplet og i Stedet paalagde de Dokumenter, efter hvilke der svarede en højere Rente end 4 pCt., et vist højere Stempel.

Af Bestemmelser, der gaa ud paa at